

VÖRÖS VIHAR

ÍRTA:

MARSCHALKÓ LAJOS

Buenos Aires, 1953

San Francisco, 1954

TARTALOM

ELŐSZÓ

EGY NÉP MAGÁRA MARAD

EGY MAGÁNOS ÚR

SORSVÁLASZTÁS

ÉDES ERDÉLY, ITT VAGYUNK!

A CSALÓDOTT MENYASSZONY

ÖRÖK BARÁTSÁG JUGOSZLÁVIÁVAL

ÉJSZAKA MAGYARORSZÁG FÖLÖTT

A SZOBOR ELÓTT

AZ ÁRULÓK SZÖVETSÉGE

LÁTOGATÁS EGY MUNKASZÁZADNÁL

AZ AZÚR EXPRESS
SZÖVETSÉGET KÖTÖTTÜNK
A VÁR MESSZE VAN A DONTÓL
AZ EGYETLEN ELLENÁLLÓ
1944. MÁRCIUS 19.
SÁRGÁ CSILLAG
A LETÉPETT GYERMEKFEJ
NÉMETEK KÖZÖTT
A ROMÁNOK ÁTALLTAK AZ OROSZOKHOZ
1944. OKTÓBER 15.
EGY VÁROS BÚCSÚZIK
"KORMÁNYZÓI KÉZIRAT ÉRKEZETT"
"FELSZABADÍTÓK"
NYUGATÉRT MINDHALÁLIG
FÜTYÜL A SZÉL KŐSZEG FELETT...
SZÁMADÁS
AZ UTOLSÓ HAZAI KARÁCSONY
A C. I. C. ZSOLDOSAI
A MÁSIK AMERIKA

ELŐSZÓ

"Mindenki bűnös volt; és senki sem."

Reményik Sándor

Ez az írás nem tudományos történelmi munka, riport, vagy fénykép. Keskenyfilm a magyar tragédiáról, az antibolsevista Magyarország elpusztításáról. Legtalálóbbr az a banális cím volna: "Ahogy az újságíró látta". Látta a riporter szemével, olykor felületességével, a be nem avatott tájékozatlanságával. De látta! S az újságíró szeretné hinni, hogy akkor és ott, ahol történt, így látta mindezt az otthoni nemzet. A "Vörös vihar" nem vádirat és nem kozmetikai művelet. Nem akar szépíteni és régi magyar módszer szerint vádaskodni. Erdély költőjével együtt vallja: "Mindenki bűnös volt és senki sem". Mindenki - csak a nemzet nem! Csak az antibolsevista magyar gondolat nem! Magyarország nem bűnös volt, hanem - áldozat. Bűnössé azok akarták bélyegezni, akik a maguk bűneit leplezik és akik a tanúkat ölik meg.

Minden antibolsevistának, aki a vasfüggöny mögül származik, tisztában kell lennie azzal, hogy bennünket magyarokat, románokat, szlovákokat, horvátokat és a többieket a Nyugat adott el. A nyugati Morgenthauk adtak el a keleti Berijáknak. Próbáljuk hát levonni ennek a konzekvenciáit és próbáljuk egymással szövetségben keresni a jövőnket, függetlenségünket.

A magyar emigráció felé megértést kér az író. Sok mindent nem jól csináltunk, de nem csinálhattunk mást. Ezért hát, mielőtt valaki nem ér a könyv végére, ne vádolja pártoskodással a szerzőt. Olykor egymással is szemben álltunk mi, antibolsevista magyarok. Voltunk párt, felekezet, rendszer, mozgalom, de az antibolsevista Magyarország minden árnyalata a halálba

egyesülve megváltotta tévedéseit. A mártírok, a hősök megölelték egymást a salzburgi Camp Marcusban, az otthoni börtönben és megdicsőültek a közös halálban. Ez a legszentebb magyar egység. Egyben egység minden szomszéd népek hasonló sorsra jutott antibolsevista mártírjaival is.

A hóhérokkal, nemzetgyalázókkal, hamis tanúkkal szemben, ahányan vagyunk jobb, vagy szélsőjobb oldalon, a mi utunk az az egység, amelyre a halálban egyesülve adtak példát hőseink. A mi kötelességünk, hogy a mártírok példáját kövessük: egység a vértanúságban. De egység! Egység! Végre az életben is. S a mi számunkra az életet úgy hívják: Független Európa! Szabad Magyarország!

(...)

SÁRGA CSILLAG

...Nézzünk hát szembe végre ezzel is! Akár hiszi valaki, akár nem, a magyar fajvédő párt - Gömbös Gyula, Zsilinszky, Eckhardt Tibor, vagy a katolikus szellemi vezér, Prohászka Ottokár "zsidóprogramja" pontosan azonos volt Herzl Tivadar programjával.

Gömbös Gyula 1920-ban írta meg a Szózatban, hogy a magyar kormánynak érintkezésbe kell lépni a cionista világszervezetekkel és hazát kell adni egy hazátlan népnek. Akik ezt hirdették, azokat "antiszemita" kiáltották ki. Később Ben Gurion valósította meg a programot. Ha Herzl Tivadarra, vagy a magyar "antiszemitákra" hallgatnak, akkor nincs 1944. március 19.

Ez a program egyébként egy jottányit sem változott. Senki sem akart többet. Aki az úgynevezett magyar antiszemita újságokból ki tud mutatni egyetlen harcra, pogromra, gyilkosságra, vagy akárcsak utcai atrocitásra uszító sort, az megérdemli, hogy valami különleges, sok milliós díjat adjanak neki. Dollárban, aranyban, platinában! Mindegy. A magyarság nem volt soha antiszemita. Amit "antiszemitizmusnak" neveztek, az kizárólag egy védelmi állapot volt, a zsidóság nacionalista, vagy kommunista túlzóival, főként az intellektüelekkal szemben, akik a magyarság, sokszor a kereszténység gyalázásával, a destruktív tendenciákkal sokat ártottak a magyarságnak, de még inkább a zsidóságnak. A kommün 42 népbiztosa közül 35 zsidó volt. A terroristák csaknem kivétel nélkül azok. A munkások, papok, parasztok, katonák 1919-es akasztófáinak árnyékában a magyar nép megdöbbenve kérdezte: mivel érdemeltük ezt? Az 1918-as országvesztésben részt vett zsidók meglepően nagy aránya, a külföldre menekült emigránsok magyargyűlölő propagandája, a rengeteg kihívás ellenére a magyarság jogállamhoz méltóan számolta fel ezt a kérdést, amint a jogrend helyreállt.

Most pedig, amikor bejöttek a németek, egyetlen plakáttal intézik el a kérdést. A zsidókat - lengyelországi példára - gettóházakba költöztetik. A vidéki zsidóságot a német parancs szerint a német birodalomba viszik. Ki viszi? Horthy Miklós még csak tegnap tagadta meg Hitlernek a

nyolcszázezer zsidó kiszolgáltatását.

- Nem! - mondta.

És ez az egyetlen "nem" Magyarország önállóságába került. Roosevelt még csak tegnap köszönte meg a magyar kormányoknak, hogy olyan humanusan bánt az üldözöttekkel a megszállásig. A két egyensúlytörvény kétségtelenül létrejött. De hol volt azokban inhumanitás? Azokat a felvidéki, erdélyi zsidókat, akik az idegen uralom alatt hűek voltak a magyarsághoz, kivételezték. A háborús hősokeket, vitézségi érmeseket kivételezték. A pesti vicc azt mondja, hogy kivétel az, akire rá lehet húzni egyetlen rendelkezést. Hogy az ötödik hadoszlop nyilvánvaló tagjaival nem tettek kivételt? Istenem! Mit csinálnának az árulókkal Amerikában? Erről nem szólt Roosevelt rádióbeszéde.

Tegnapelőttig mi voltunk Európa egyetlen állama, ahol szabadon, háborítatlanul élt a zsidóság. A németek lengyelországi hadjárata elől idejött hetvenezer zsidó. Befogadtuk őket. Jöttek a bukovinai zsidók, szlovákiaiak. Ki bántott közülük egyetlen egyet is? Egy hónappal ezelőtt a máramarosszigeti rendőrkapitányság vezetője, kissé savanyúan mondta nekem: három év alatt háromezeröttszázzal emelkedett a máramarosszigeti zsidóság létszáma! No és mit tesztetek velük? - kérdeztem. - Semmit. Még csak nem is regisztráljuk őket.

Mutasson nekünk valaki egyetlen országot, ahol ilyen nemzeti öngyilkosságig terjedő liberalizmus uralkodik. Svájcban lágerekben éltek a menekülők. Svájcban sokszor nem is fogadták be őket. Hozzánk mindenki jött. A szélsőjobboldaliak azt állítják, hogy Erdélybe csak úgy özönlenek át a romániai, moldvai zsidók. Miért? Indokolás: itt jobb az élet! Úgynevezett demokratikus országokban is lágerekbe zárták a jövevényeket. Nálunk szabadon mozogtak, üzleteket kötöttek, az Azur-expresszen utaztak és azzal fenyegették a magyarságot, hogy keresztény koponyákkal fogják az utakat kövezni.

Amerikában koncentrációs lágerben élnek a németek, a japánok. Magyarországon 1944. március 19-ig csak a hungaristák voltak internálva. Anglia bezáratta Mosleyt és híveit. Nálunk a baloldali sajtóban szabadon lehetett uszítani az antibolsevista hadjárat ellen. Néhány hete a Mai Nap és a Népszava hasábjain nyilvános vita volt arról: ki fog akasztani? Talán nem mondunk semmi rosszat, ha azt mondjuk, hogy a háborús események, főként a hitlerizmus elleni gyűlölet következtében a magyarországi zsidóság subverzív párttá alakult. Kifelé húzott. Minden tagja! Egyik csupán okosabban leplezte érzelmeit, másik egyáltalán nem is leplezte, hanem tüntetett velük. A budapesti zsidó hitközség akciója: "légy szerény", néhány okos, világosan látó zsidónak figyelmeztetése volt a túlzók, a hangosak, az útkövezők felé. Negatív azonban mutatja, hogy volt ok a figyelmeztetésre. Hogy Hitlert gyűlölték? Ez emberileg, nemzetileg érthető. De Magyarországon szabadok voltak...

Magyarország 1941-ben saját érdekeit feláldozva megmentette zsidó polgárait. Saját akaratuk ellenére mentette meg őket.

- Mindent vissza fogunk kapni! - hallom ma is a csontkeretes baloldali kolléga hangját.

- Kivéve önt! - válaszol rá egy hűvös diplomatahang.

Ha 1941 áprilisában Magyarország beavatkozik Hitler ellen, mint azt a zsidóság túlzói sürgették, vagy mint újságjaik szuggerálták, tíz nap alatt legyőzik Magyarországot. Lehet hogy hazánk a győztesek oldalán áll a békekötésnél, de ezt már senki sem ért meg a magyarországi zsidóság tagjai közül.

Talán a száműzetésben élnek még azok a magyar zsidó iparmágnások, akik annak idején egyenesen a németek átbocsátása, a jugoszlávok, elleni háború megindítása érdekében vetették latba befolyásukat a kormányzónál, vagy legalább is a kormányzó környezetében. Miért nem jelentkeznek? Miért nem mondják meg, hogy ők is azok közé tartoztak, akik a háborút akarták, mert az egyetlen reményük volt nyolcszázezer zsidó honpolgár megmentésére. Időt nyerni. Átvészelni! - mondták akkor. Miért nem jönnek ma és miért nem tesznek vallomást, hogy Magyarország legalább kétszer, ha nem háromszor áldozta fel magát miattuk?

A németeket kezdettől fogva szenvedélyesen nyugtalanította az a nyolcszázezer ember, aki a bolsevistaellenes front, a harcoló katona hátában élt. Propagandát csinált, újságjai voltak, gyárai, hadiüzemei, olykor titkos rádióállomásai és külföldi összeköttetései, külföldi bankbetétjei.

- Spionagezentrale von Budapest! A németek egyszerűen így nevezték Magyarországot. A magyar kormány állandóan az ország függetlenségével, a fronton harcoló honvédek életével játszott, mikor bátran és ravaszul bújtatta az üldözötteket.

Abban, hogy a németek most mégis megszállták az országot, nyolcvan százalékos része van a magyar kormány falazó politikájának. Az ankarai tárgyalásokról mindent tudott a német Abwehr és a Sicherheitsdienst. Azt is tudta, hogy ezek nem vezettek semmiféle eredményre. Fel kell tételezni, hogy a németek mégis csak jobban tudták, hogy "az angolok elmentek". Az ankarai tárgyalásokat ürügyül használta fel Hitler, hogy a magyarországi zsidóságra rátehesse a kezét. A magyar nép függetlenségébe került, hogy védte, rejtegette, humanusan kezelte az ellene is szervezkedőket.

Hát majd meglátjuk, hogyan hálálják meg mindezt, ha visszajönnek Németországból!

A németek kifelé egyszerűen indokolják az egész akciót.

- A zsidók munkát fognak végezni a németországi hadiüzemekben. A német férfiak a fronton harcolnak, a birodalomnak tehát munkaerőre van szüksége. Mint külföldi munkások ugyanolyan élelmezésben és ugyanolyan fizetésben fognak részesülni, mint a német munkások.

A németek azonban most nemcsak a Kállay kormány politikájáért, az ankarai tárgyalásokért állanak bosszút, hanem mindazért, ami 1938 óta történt, vagy nem történt. Az a körülmény, hogy elsőnek Keresztes-Fischer Ferencet, a kormány belügyminiszterét, a zsidóság legnagyobb védelmezőjét, a lengyel, francia hadifogoly tömegek bűjtatóját és a zsidó menekültek őszinte barátját hurcolják KZ-be, szimbolikus cselekedet. Nem az ankarai tárgyalások miatt vesztették el a németek a türelmüket. A tendencia világos. A magyar népen, a kormányzón akarnak bosszút állani. Ez már a pártfanatizmus tipikus dühe. Magyarország az egyetlen ország, ahol nem ők maguk vállalják a "piszkos munkát" - ahogy ők nevezik mindezt.

A magyar csendőrséget, a rendőri, polgári hivatalnokokat vezénylik ki.

- Most megmutatjuk Horthynak! - szikrázik a Pestre küldött pártfunkcionáriusok szeme.

A "kompromittálódjunk együtt" későbbi bolsevista elmélete ez. A kormányzónak, ha lenéz a Vár ablakából látnia kell az ő nagyszerű csendőreit, a magyar faj büszkeségeit, amint a németek velük kísértetik a deportálandókat. A vidéki zsidóság elszállításáról a németek filmet vesznek fel. Az áldozatok mögött ott a kakastollas, szuronyos csendőr, a magyar rend büszke és tiszta katonája, aki eddig a Kárpátalján a legközelebbi hitközséghez kísértette a Lengyelországból menekülő zsidót, aki eddig fedezte Keresztes-Fischer nagy dunántúli emberbaráti akcióját. A filmet azonban már német regisseurok rendezik. A magyar csendőr, - épp úgy mint a bolsevik filmeken - "brutális". A szőke német lány, aki a birodalmi határon teával, kávéval kínálja a deportáltakat a tüchtigség mintaképe. A filmet aztán a németek prezentálják Svájcnak. Bemutató, újságcikk, Weltwoche és humanizmus!

Hogy mennyire nem ura a magyar kormány ennek a kérdésnek, arra mi sem jellemzőbb, mint a zsidó iparmágnás famíliák 39 tagjának külföldre mentése. A németek a csepeli és egyéb gyárak részvénytöbbségéért vállalják az életmentést. A magyar kormány tagjai, egy Portugáliában megvásárolt képeslapból értesülnek arról, hogy a 39 iparmágnás leszállt a lisszaboni repülőtérre. A német propaganda, titokban még mindig a Horthy rendszer, a kormány tagjai ellen akarja felhasználni azt, amit a németek csináltak. "Látjátok, - mondják - a nagyokat kiszöktették. A kicsiket deportálják".

De vajon fognak-e valaha filmet készíteni a Szovjetbe hurcolt hatszázezer magyarról? Fognak-e törődni a sorsukkal? Mondhat-e köszönetet Roosevelt utóda Sztálinnak, hogy humánusan bánt velük? És vajon a magyar nép, amely most kenyeret ad az üldözötteknek, amely elrejt az értéktárgyaikat, vajon mit kap hálából, ha majd egyszer visszatérnek? Leköpi-e majd a Szovjetből szabaduló magyar hadifoglyot s megkérdezi-e, hogy miért harcoltál disznó magyar? Vajon mit fognak kapni a papok, püspökök, egyházak, akik most a pápai, a svéd misszió, a különféle nemzetközi szervezetek menleveleit osztogatják. Péhm József, akiből később Mindszenty lesz? Vagy Ravasz László? És mindazok a papok, szerzetesek, akik most a Rózsák terén tízezzel sorban állóknak osztogatják a menleveleket, kivételezést, akik keresztelnek, vagy hamis keresztleveleket adnak? Vajon értük elmegy-e majd valaki a newyorki főrabbihoz, vagy Kahána Mózeshez, aki tízezer szerzetest deportáltat egyszerre?

Ami most folyik Budapesten, arról csak egyet lehet mondani: a magyar nép nem akarta ezt!

A Joint későbbi kimutatása szerint a német KZ-ekből percentuálisan és számszerűen a magyar zsidók közül tértek vissza legtöbben. Lengyelország zsidóságának kilencvennégy százaléka megsemmisült. Ha Magyarország 1941-ben beavatkozik Hitler ellen, a magyar zsidóság kilencvennégy százaléka is elpusztul, így a csonkaország területére az ott lakott hatszázezerből háromszázhatvanezer tért vissza. Tízezreket el sem szállítottak. Tízezrek megmenekültek a munkaszázadokban. Hol van a hétszázezer áldozat, amelyről a propaganda beszél? Ha egyetlen egy halt volna meg, bűn lenne az is. De nem a magyarság bűne. A zsidókat nem a magyarok adták ki nem a magyarok szállították el, hanem a megszállott országból elszállították a német funkcionáriusok. "Nincs jobboldali és baloldali bűn" - írja egy magyar író. Azok, akik

elítélik, ami a tengelyországokban történt, Katynról hallgattak. A szovjet koncentrációs lágerekről is hallgattak. Millió lengyel elszállításáról hallgattak, és ez a hallgatás, a nyugati némaság végzetes példa volt. Azt tanácsolta a német pártembereknek, a hitlerizmus túlzóinak: ha ti is úgy, mi is úgy. Ha egyfelől lehet ölni, akkor az nem lehet tilos a másik oldalnak sem.

Ha 1943-ban a Nyugat bátran megbélyegzi a katyni tömeggyilkosságot, akkor egész bizonyos, hogy a német túlzók soha nem mertek volna kegyetlenkedni a zsidókkal. Minden brutalitás, a katyni rémtett nyugati elhallgatása után kezdődött. Nincs jobboldali bűn és nincs baloldali bűn. És nincs kétféle erkölcs. Vagy, vagy! Nem lehet azt mondani, hogy ha erről nem tehetünk, mert ezt a nagy és dicső szovjet szövetséges cselekedte. Mert akkor azt mondja a másik fél: amit a szovjet megtehet, azt megtehetem én is. És valahol, valami nagyon magas német pártbüroban ezt mondta valaki: A zsidóság ennek köszönheti a borzalmas, véres és brutális tragédiáját, amely azonban legalább annyira nyugati szégyen, mint amennyire német szégyen. Az emberiség szégyene. És ebben legeslegkevésbé a magyarságé.

A németországi KZ-ekről először 1945. május 11-én az angol, amerikai rádiókból hallott a magyarság. Azokról nem tudott senki. Az orosz KZ-ekről, a bennük szenvedő magyarokról, németekről, az eladott kettőszázezer lengyelországi német gyerekről, a magyar gyerekről, aki elpusztult a Szovjetben mindenki tud. És ez nem az emberiség szégyene? Ez nem bűn? A katyni gyilkos fent ül majd a nürnbergi emelvényen és a magyar munkaszázad parancsnokát, aki egy ember veszteség nélkül hozta haza a századot - felakasztják.

De hát most még csak 1944 júniusát írja a naptár, és az üldözöttek azt vágják a magyarság szemébe:

- A magyar nép és a magyar középosztály nem védte meg őket a függetlensége, nemzeti léte, szövetségi becsülete és megbízható hírneve szüntelen veszélyeztetésével. Most már nincs mód a védelemre. Magyarország megszállás alatt áll. A rádió jelenti, hogy New Yorkban Takaró Géza nagytiszteletű úr, szimpátiájának kifejezése céljából feltűzte a sárga csillagot. Vajon feltűzi majd, a hatszázezer magyarért is a keresztet, az angyalos címet? Itt nem lehet szimpátiatüntetések rendezni. A katonák a fronton küzdenek. A bolsevizmus közelít a határok felé. Házaink, templomaink, gyermekeink holttestét betakarja a nyugati bombaszőnyeg. "Nem védtük meg őket". Már magunkat védeni sincs erőnk. S ha most már csak magunkat védjük, vajon bűn-e az?

Mert ha bűn, akkor bűnösök vagyunk!

<http://mek.oszk.hu/10000/10013/10013.htm#17>